

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyně JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Ing. L. V.**,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Čechtickým,
sídlem Dr. Milady Horákové 580/7, 460 01 Liberec,

proti
žalované: **Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve
výstavbě**,
sídlem Sokolská 1498/15, 120 00 Praha 2,
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Sadílkem,
sídlem Václavské náměstí 802/56, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí shromáždění delegátů žalované ze dne 19. 10. 2024, č. j. 1528/2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Odůvodnění:

Vymezení věci a její procesní vývoj

1. Žalobce se svou žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“ či „*soud*“) domáhal vyslovení nicotnosti, eventuálně zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále též „*napadené rozhodnutí*“), jímž shromáždění delegátů žalované zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí představenstva žalované ze dne 18. 4. 2024, č. R2402-10 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná nepovolila obnovu řízení ve věci pozastavení autorizace udělené žalobci pro obor „Pozemní stavby“ do doby přezkoušení jeho odborné způsobilosti, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím představenstva žalované ze dne 21. 11. 2013, č. R1305-4 (dále jen „*rozhodnutí o pozastavení autorizace*“).
2. Žalobou nyní napadené rozhodnutí je již druhým rozhodnutím, kterým Shromáždění delegátů žalované nevyhovělo žalobcovu odvolání proti rozhodnutí představenstva žalované o nepovolení obnovy řízení. Pro přehlednost soud shrnuje procesní vývoj věci:
3. Žalobce podal u žalované *Podnět k zrušení rozhodnutí představenstva ČKAIT č. R1305-4* ze dne 13. 10. 2014 (dále též „*žádost o obnovu řízení*“ nebo „*žádost*“), které bylo žalovanou považováno za žádost o obnovu řízení, a to s výslovným souhlasem žalobce vyjádřeným ve sdělení ze dne 30. 10. 2014. Rozhodnutím představenstva ze dne 20. 11. 2014, č. R1406-12, žalovaná obnovu řízení nepřipustila (dále jen „*první rozhodnutí představenstva*“).
4. První rozhodnutí představenstva žalobce napadl u městského soudu, který rozsudkem ze dne 13. 9. 2017, č. j. 9 Ad 4/2015-63 (dále jen „*rozsudek 9 Ad 4/2015-63*“), žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 6. 12. 2019, č. j. 3 As 313/2017-36, Nejvyšší správní soud (dále též „*NSS*“) zrušil rozsudek č. j. 9 Ad 4/2015-63, neboť shledal pochybení v procesním postupu městského soudu. Žalobce totiž podal žalobu proti rozhodnutí o nepřipuštění obnovy, aniž by se domáhal jeho přezkoumání cestou řádného opravného prostředku (odvolání) ve správním řízení podle § 100 odst. 6 *in fine* zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Vzhledem k tomu, že žalobce takto postupoval v důsledku nesprávného poučení o nemožnosti podat opravný prostředek, měl městský soud žalobu odmítnout a postoupit příslušnému správnímu orgánu jakožto odvolání.
5. Postoupenou žalobu žalovaná považovala za včasné podané odvolání. Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2020, č. R1406-12, shromáždění delegátů žalované odvolání zamítlo (dále jen „*první rozhodnutí Shromáždění*“). Toto rozhodnutí žalobce napadl u městského soudu, který rozsudkem ze dne 11. 8. 2021, č. j. 11 Ad 15/2020-57 (dále jen „*rozsudek č. j. 11 Ad 15/2020-57*“), žalobě vyhověl, první rozhodnutí Shromáždění pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm měla žalovaná zejména řádně odůvodnit svůj závěr, že návrh žalobce na obnovu řízení nebyl podán v rámci zákonné tříměsíční subjektivní lhůty. Soud žalované rovněž uložil, aby se vypořádala s námitkou nesplnění zákonné povinnosti podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu, kterou žalobce uplatnil v podání ze dne 2. 2. 2015. Proti rozsudku č. j. 11 Ad 15/2020-57 podala žalovaná kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 8. 2021, č. j. 9 As 194/2021-40, zamítl (dále jen „*rozsudek č. j. 9As 194/2021-40*“). V návaznosti na rozhodnutí soudů žalovaná zrušila první

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

rozhodnutí představenstva a následně vydala nové prvostupňové a posléze i žalobou nyní napadené rozhodnutí, která jsou označena výše.

Napadené rozhodnutí

6. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve odmítla námitku nicotnosti rozhodnutí o pozastavení autorizace, kterou žalobce vznesl ve svém odvolání, s tím, že žalobce měl tuto námitku uplatnit v rámci řízení o pozastavení autorizace. Pokud tak neučinil, nemůže toto své pochybení napravit v odvolání proti rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení. Rovněž dalšími námitkami směřujícími proti rozhodnutí o pozastavení autorizace se žalovaná odmítla zabývat, neboť toto rozhodnutí nebylo předmětem přezkumu v daném odvolacím řízení.
7. Shromáždění delegátů žalované dále konstatovalo, že představenstvo žalované se řádně vypořádalo s § 37 odst. 3 ve spojení s § 3 správního řádu, jakož i s během subjektivní lhůty a s důvody obnovy řízení včetně předložených důkazů.
8. Závěrem žalovaná reagovala na námitku proti výrokové části prvostupňového rozhodnutí formulovanou tak, že „*obnova řízení ve věci pozastavení autorizace se nepovoluje a řízení se zastavuje.*“, a nikoli že se návrh zamítá. Žalovaná uvedla, že z textu výroku je zcela zřejmé, že návrh byl zamítnut, a jedná se o pouhou formalitu.

Žalobní argumentace

9. Za *první žalobní bod* lze označit námitku nicotnosti, kterou žalobce uplatňuje ve vztahu k napadenému rozhodnutí, prvostupňovému rozhodnutí, jakož i všem předchozím rozhodnutím žalované ve věci SPR 2/2013. Žalobce namítá nedostatek pravomoci rozhodujících orgánů a též další procesní vady.
10. Podle žalobce není představenstvo žalované oprávněno rozhodovat v prvním stupni o disciplinárních opatřeních a shromáždění delegátů nemá pravomoc rozhodovat jako odvolací orgán v disciplinárních věcech. Ustanovení § 8 odst. 6 Organizačního řádu žalované svěřuje pravomoc zahájit disciplinární řízení výhradně stavovskému soudu. Podle § 4 odst. 1 Disciplinárního a smírčího řádu žalované je k disciplinárnímu řízení v prvním stupni příslušný stavovský soud. Představenstvo má pak podle § 4 odst. 2 Disciplinárního a smírčího řádu pravomoc rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí stavovského soudu. Představenstvo však rozhodlo samo, aniž by věc postoupilo příslušnému orgánu, čímž podle žalobce překročilo své pravomoci.
11. V návaznosti na námitku, že představenstvo žalované rozhodlo mimo rámec svých pravomocí v disciplinárním řízení, žalobce vyjadřuje pochybnost o tom, zda rozhodnutí o autorizaci nabylo právní moci. Poukazuje na povinnost doručit rozhodnutí o přijatém opatření osobě postižené disciplinárním opatřením i navrhovateli, která plyne z ustanovení § 26 odst. 4 Disciplinárního a smírčího řádu žalované, stejně jako z příslušných ustanovení správního řádu.
12. Rovněž ve vztahu k žalobou napadenému a prvostupňovému rozhodnutí ve věci obnovy řízení žalobce namítá, že byla vydána orgánem, který k tomu neměl pravomoc a věcnou příslušnost.
13. Žalobce také poukazuje na to, že mezi delegáty Shromáždění byli i všichni členové představenstva a osoby aktivní ve věci SPR 2/2013, což zakládá kolizi zájmů a porušení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

vnitřních předpisů žalované. Nadto rozhodnutí vydané v první i druhé instanci podepsala stejná osoba – předseda žalované.

14. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí bylo fakticky připraveno předem, neboť s ohledem na jeho obsah a formu nebylo možné jej sestavit, projednat a schválit na místě. Takový postup dle žalobce představuje porušení práva na spravedlivý proces a je v rozporu i s preambulí Disciplinárního a smírčího řádu, která se odvolává na Listinu základních práv a svobod. Taktéž projednávání věci SPR 2/2013 za účasti až 200 osob je v rozporu s vnitřními předpisy žalované s ohledem na požadavky ochrany osobních údajů a práv disciplinárně stíhaného a s požadavky nařízení GDPR.
15. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že v jeho případě jsou dány důvody k obnově řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu. Tvrdí, že spis SPR 2/2013, který mu byl předán dne 18. 3. 2015 jako údajně úplný, neobsahoval zásadní dokumenty, zejména jeho odpověď ze dne 10. 11. 2013 na výzvu Ing. J. B. obsahující doklady o výkonu odborné činnosti. Tyto doklady nebyly představenstvu před rozhodnutím o pozastavení autorizace předloženy, rozhodovalo tedy na základě neúplných podkladů, což zásadně ovlivnilo výsledek řízení. Tuto skutečnost mohl žalobce zjistit a prokazovat až po předání svázaného spisu SPR 2/2013 dne 18. 3. 2015.
16. Žalobce sděluje, že dne 13. 11. 2023 zaslal předsedovi žalované dopis s žádostí o doplnění spisu, a protože se nedočkal reakce, podal následně dne 21. 3. 2024 oficiální stížnost na nečinnost, jejíž součástí byla rovněž žádost o doplnění spisu. Dle názoru žalobce měla žalovaná po obdržení této stížnosti zahájit obnovu řízení z vlastní iniciativy.
17. Žalobce doplňuje, že v předchozích soudních řízeních týkajících se dané věci nemohl tyto skutečnosti doložit, neboť v rozsudku č. j. 9 Ad 4/2015-63 soud nepřipustil žalobcem navrhované důkazy a rozhodl pouze na základě listin založených ve správním spise. Ani v rozsudku č. j. 11 Ad 15/2020-57 soud nepřipustil možnost nekorektních postupů žalované a účelové manipulace se spisem SPR 2/2013.
18. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaná nerespektovala závazný právní názor obsažený v rozsudcích Městského soudu v Praze (č. j. 11 Ad 15/2020–57) a Nejvyššího správního soudu (č. j. 9 As 194/2021–42), které jí ukládaly vypořádat se s odvolací námitkou týkající se porušení § 37 odst. 3 správního řádu. Žalovaná na tyto rozsudky reagovala pouze formálně, aniž by skutečně napravila vytýkané vady.

Vyjádření žalované

19. Žalovaná navrhuje, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.
20. Žalovaná nejprve vyjadřuje pochybnost o určitosti žalobního návrhu. Je toho názoru, že žaloba na určení nicotnosti by měla být projednávána v odlišném řízení než žaloba napadající zákonnost rozhodnutí o zamítnutí odvolání.
21. K otázce nicotnosti žalovaná cituje ust. § 77 odst. 1 správního řádu a odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž ani žalobu, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí, nelze podat kdykoliv, přičemž počátek lhůty pro její podání je určen dnem oznámení rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení. Žalovaná má za to, že žalobce měl případnou nicotnost rozhodnutí o pozastavení autorizace namítat v řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, a to i v případě vadného poučení, formou odvolání ve lhůtě 90 dnů od doručení rozhodnutí, případně ve lhůtě pro podání správní žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

22. Žalovaná dále konstatuje, že všechna rozhodnutí, jejichž nicotnost žalobce namítá, byla vydána orgány, které k tomu byly věcně příslušné, a žádné z nich netrpí vadami, které by bylo možné podřadit pod zákonem taxativně vymezené vady způsobující nicotnost. Rozhodnutí o pozastavení autorizace nebylo vydáno v rámci disciplinárního řízení. Pozastavení autorizace nebylo disciplinárním opatřením, ale důsledkem skutečnosti, že žalobce po dobu nejméně pěti let nevykonával činnost, pro kterou mu byla autorizace udělena, jak předvídá § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě („*autorizační zákon*“). Takové rozhodnutí je oprávněno vydat představenstvo jako statutární orgán žalované, který rozhoduje ve všech věcech, o nichž nerozhodují jiné orgány žalované. Stejně tak prvostupňové a žalobou napadené rozhodnutí byla vydána příslušnými orgány žalované.
23. K otázce obnovy řízení žalovaná uvádí, že žalobce neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní ohledně existence skutečností, které by odůvodňovaly povolení obnovy řízení podle § 100 správního řádu. Žalobce netvrdil, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které nemohl v tomto řízení uplatnit. Důkazy, které žalobce předložil, byly podle žalované již součástí původního řízení a byly předloženy žalované, konkrétně osobě – Ing. J. L. B. Tyto důkazy tak z podstaty věci nemohou svědčit o naplnění důvodu obnovy, tedy že by se jednalo o důkazy, které žalobce nemohl z objektivních příčin předložit v původním řízení. Pokud nebyly provedeny nebo byly nesprávně hodnoceny, mohlo jít o vadu řízení, kterou měl žalobce napadnout řádným oprávněným prostředkem, nikoliv návrhem na obnovu řízení.
24. Žalovaná rovněž konstatuje, že žalobce podal žádost o obnovu řízení dne 20. 10. 2014, tedy po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty, která začala běžet nejpozději dne 7. 12. 2013 (den po doručení rozhodnutí o pozastavení autorizace). I v případě vadného poučení by tato lhůta uplynula nejpozději dne 7. 6. 2014. Z tohoto důvodu byla žádost posouzena jako opožděná.
25. K námitce porušení § 37 odst. 3 správního řádu žalovaná uvádí, že se touto námitkou zabývalo jak představenstvo, tak shromáždění delegátů. V rozhodnutí o zamítnutí odvolání je výslovně uvedeno, že představenstvo se s touto námitkou řádně vypořádalo, a shromáždění delegátů se s tímto závěrem ztotožnilo. Žalovaná poukazuje na to, že žalobce sám ve své žádosti o obnovu řízení uvedl, že důkazy doložil na základě výzvy zmocněnce představenstva, a že disponuje dalšími důkazy. Z toho podle žalované vyplývá, že výzva k předložení důkazů byla učiněna již v původním řízení, a bylo tedy v zájmu žalobce, aby v původním řízení předložil veškeré důkazy, které měl k dispozici. Podle § 37 odst. 3 správního řádu však nebylo třeba postupovat zejména proto, že žádost o obnovu řízení nebyla stížena vadami, které by bylo třeba tímto způsobem odstraňovat, neboť z ní bylo seznatelné, čeho se žadatel domáhá a z jakých důvodů.
26. Žalovaná se ohrazuje proti tvrzení žalobce, že pracovníci kanceláře Komory používají neetické a nezákonné praktiky a že předseda Komory nemusí mít tyto aktivity pod kontrolou. Stejně tak odmítá tvrzení, že představenstvo rozhodovalo na základě neúplných podkladů, které údajně zatajil zmocněnec představenstva. Žalovaná tato tvrzení označuje za spekulativní, nepodložená a pro přezkum postupu žalované v řízení o obnově irelevantní.

Ústní jednání

27. Dne 7. 10. 2025 se konalo ústní jednání, k němuž soud předvolal účastníky v souladu s § 49 odst. 1 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

28. Právní zástupce žalobce v přípisu ze dne 25. 9. 2025 omluvil účast na jednání nejen žalobce (ze zdravotních důvodů), ale i sebe. Současně souhlasil s tím, aby v jejich nepřítomnosti byli slyšeni žalobcem navržení svědci k jím položeným otázkám. V přípisu doručeném soudu dne 2. 10. 2025 právní zástupce žalobce navrhl provedení listinných důkazů, jejichž kopie připojil k tomuto přípisu. Soud přípis právního zástupce žalobce, včetně příloh, zaslal před ústním jednáním zástupci žalovaného, aby se k těmto návrhům mohl u ústního jednání vyjádřit.
29. U jednání konaného dne 7. 10. 2025 konstatovala předsedkyně senátu omluvu žalobce. Zástupce žalovaného setrval na zamítnutí žaloby a k navrhovaným důkazům uvedl, že všechny se vztahují k původnímu řízení, tedy k řízení o pozastavení autorizace, a proto je považuje za nadbytečné. Soud návrh na provedení důkazů tj. výsledky svědků Ing. J. L. B., Ing. R. H. a paní M. S., včetně výsledku žalobce zamítl, rovněž zamítl návrh na provedení důkazu kopiemi listin, které žalobce připojil k přípisu doručenému soudu dne 2. 10. 2025 (e-mailová komunikace tj. žádost J. L. B. o vyjádření žalobce ze dne 24. 10. 2013, odpověď ze dne 28. 10. 2013, včetně reakce 29. 10. 2013, dopis s výtahem ze zápisu z představenstva /rozhodnutí o pozastavení autorizace/ ze dne 3. 12. 2013, Zpráva Představenstva ČKAIT pro shromáždění delegátů /nedatované pro účely rozhodování o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí/, Vyrozumění ze dne 11. 10. 2024, že se bude konat Shromáždění delegátů, na němž bude projednáváno žalobcovo odvolání, dopis žalobce Ing. B. ze dne 26. 11. 2023, e-mailová komunikace ze dne 26. 6. 2014 (ohledně nahlížení do spisu dne 2. 7. 2014), Sdělení Dozorčí rady představenstvu ze dne 17. 10. 2013, e-mailová komunikace ze dne 13. a 16. 1. 2015 – urgence zpřístupnění spisu, e-mailová komunikace ze dnů 2. 4. a 5. 5. 2015 – záznam z jednání spojeného s nahlížením do spisu k odsouhlasení a Záznam z jednání konaného 18. 3. 2015), to vše z důvodu nadbytečnosti, neboť dospěl k závěru, že podklady pro vydání napadených rozhodnutí byly shromážděny ve správním spise v dostatečné míře a současně jsou i dostatečnou oporou pro důvody, které vedly správní orgány k závěrům, v nich uvedeným (viz dále).

Posouzení věci soudem

30. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jejich vydání (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“). Napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, ke kterým by měl povinnost přihlídnout z moci úřední.
31. Jak bylo výše uvedeno, zdejší soud se předmětnou věcí již opakovaně zabýval. Vycházejí také z dříve vyslovených judikатурních závěrů (zejm. rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2019, č. j. 3 As 313/2017-36, rozsudek městského soudu ze dne 11. 8. 2021, č. j. 11 Ad 15/2020-57, a rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2023, č. j. 9 As 194/2021-40), soud žalobu neshledal důvodnou.
32. V první řadě se soud zabýval otázkou nicotnosti rozhodnutí, kterou žalobce namítá v *prvním žalobním bodu*.
33. Soud předesílá, že v tomto řízení není oprávněn posuzovat případnou nicotnost (ani jinou vadu) rozhodnutí o pozastavení autorizace, neboť toto rozhodnutí není nyní předmětem přezkumu. Jak již soud uvedl v rozsudku č. j. 11 Ad 15/2020-57, nicotnost rozhodnutí lze vyslovit pouze ve vztahu k takovému rozhodnutí správního orgánu, které je v té které konkrétní věci napadeno žalobou. Soudu nepřísluší posuzovat nicotnost takového

rozhodnutí, které není předmětem jeho přezkumu (srov. též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013 č. j. 7 As 100/2010-65). Rozhodnutí o pozastavení autorizace nelze považovat ani za podkladové rozhodnutí, jehož přezkum by umožňovalo ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.

34. Soud se tedy zabýval výhradně tím, zda vadou nicotnosti netrpí žalobou právě napadené, eventuálně prvostupňové rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení. Z tohoto důvodu všechny návrhy na provedení důkazů, které se netýkaly rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení, nemohly přispět k objasnění posuzované věci a byly ze své podstaty důkazy nadbytečnými.
35. Podle § 77 odst. 1 správního řádu nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu.
36. Podle § 11 odst. 2 písm. c) autorizačního zákona v rozhodném znění *Komora může autorizované osobě pozastavit autorizaci, jestliže autorizovaná osoba po dobu nejméně pět let nevykonávala činnost, pro kterou jí byla autorizace udělena, a to až do přezkoušení odborné způsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. f).*
37. Podle § 1 písm. d) autorizačního zákona se v tomto zákoně rozumí Komorou Česká komora architektů a Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě. Jelikož žalobci byla pozastavena autorizace pro obor „Pozemní stavby“, není pochyb o tom, že k rozhodování nejen o udělení takové autorizace podle § 5 odst. 3 písm. a) autorizačního zákona, ale rovněž o jejím odejmutí či pozastavení je věcně příslušná Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě.
38. Podle § 100 odst. 2 správního řádu se žádost o obnovu řízení podává u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a o obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.
39. Protože k rozhodnutí o pozastavení autorizace byla věcně příslušná žalovaná, taktéž prvostupňové a napadené rozhodnutí týkající se obnovy řízení ve věci pozastavení autorizace byla vydána žalovanou jakožto věcně příslušným správním orgánem. Žádné z těchto rozhodnutí tak nelze označit za nicotné ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu.
40. Žalobce ve skutečnosti rozporuje funkční příslušnost orgánů žalované k vydání napadeného a prvostupňového rozhodnutí, jakož i k vydání rozhodnutí o pozastavení autorizace. Nedostatek funkční příslušnosti však nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, nýbrž pouze jeho nezákonnost (viz např. rozsudky NSS ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ads 74/2010-175, ze dne 8. 6. 2016, č. j. 1 As 38/2016-41, či ze dne 26. 5. 2023, č. j. 5 As 107/2021 – 36, a tam citovanou odbornou literaturu). Předmětná rozhodnutí nicméně byla vydána funkčně příslušnými orgány žalované.
41. Podle § 26 odst. 1 písm. g) autorizačního zákona *představenstvo je statutárním orgánem Komory. V rozsahu své působnosti zejména rozhoduje ve všech věcech v působnosti Komory, pokud o nich nerozhodují jiné orgány.*
42. Podle § 25 odst. 3 věty první autorizačního zákona *Shromáždění delegátů je nejvyšším orgánem České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě.*
43. Podle § 25 odst. 4 písm. f) autorizačního zákona *nejvyšší orgán Komory může zrušit nebo změnit rozhodnutí představenstva.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

44. Podle § 6 odst. 1 písm. n) Organizačního řádu žalované v rozhodném znění *představenstvo je statutárním orgánem Komory. V rozsahu své působnosti zejména rozhoduje ve všech dalších věcech v působnosti Komory, pokud o nich nerozhodují jiné orgány.*
45. Žalobce své přesvědčení o absenci funkční příslušnosti orgánů žalované založil na nesprávném předpokladu, že rozhodnutí o pozastavení autorizace je rozhodnutím vydaným v disciplinárním řízení.
46. Podle § 20 odst. 1 autorizačního zákona je disciplinárním proviněním *závažné nebo opětovné porušení povinností autorizované osoby*. Komora za disciplinární provinění autorizované osobě ukládá disciplinární opatření. Podle § 21 odst. 1 autorizačního zákona *o uložení disciplinárního opatření rozhoduje stavovský soud v disciplinárním řízení.*
47. Z autorizačního zákona vyplývá, že autorizovaná osoba je oprávněna, nikoli povinná vykonávat činnosti, pro které jí byla autorizace udělena. Pakliže po určitou dobu tyto činnosti nevykonává, nedopouští se tím disciplinárního provinění, které by mělo být projednáváno stavovským soudem v disciplinárním řízení. Pouze tím naplňuje předpoklad pro možnost pozastavení autorizace (po dobu do přezkoušení) podle § 11 odst. 2 písm. c) autorizačního zákona, neboť může být dána důvodná obava, že mohla pozbyt či oslabit svou odbornou způsobilost. Disciplinárním proviněním může být toliko porušení povinnosti oznámit Komoře do 15 dnů všechny skutečnosti, které mají vliv na odejmutí nebo pozastavení autorizace. O takové disciplinární řízení se však v daném případě nejednalo. Žalovaná rovněž neuložila žalobci disciplinární opatření *pozastavení autorizace na dobu nejvýše tří let* ve smyslu § 20 odst. 1 písm. c) autorizačního zákona. Rozhodnutí o pozastavení autorizace založila výslovně na § 11 odst. 2 písm. c) autorizačního zákona. K vydání takového rozhodnutí bylo funkčně příslušné představenstvo žalované podle § 26 odst. 1 písm. g) autorizačního zákona a § 6 odst. 1 písm. n) Organizačního řádu žalované. Rozhodnutí představenstva podle § 25 odst. 4 písm. f) autorizačního zákona přezkoumává shromáždění delegátů žalované, které tak bylo funkčně příslušné k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
48. Příslušnost představenstva žalované k vydání rozhodnutí o pozastavení autorizace potvrdil již Nejvyšší správní soud v bodu 10 rozsudku č. j. 3 As 313/2017-36, když konstatoval: „*Rozhodnutí o pozastavení autorizace autorizované osobě bylo představenstvem žalované vydáno na základě zákonného zmocnění vyjádřeného v ustanovení § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 360/2002 Sb. [správně § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 360 /1992 Sb. – pozn. městského soudu]. Kromě založení této pravomoci a určení věcné příslušnosti konkrétního orgánu žalované – jejího představenstva [viz § 26 odst. 1 písm. g) citovaného zákona, se kterým plně koresponduje i § 6 odst. 1 písm. n) Organizačního řádu žalované, vydaného na základě zmocnění zakotveného v § 30 odst. 1 zákona] zákon č. 360/2002 Sb., neobsahuje žádná další procesní ustanovení, podle kterých má být takové řízení vedeno (na rozdíl od řízení disciplinárního – srov. část čtvrtou zákona).“*
49. Taktéž příslušnost shromáždění delegátů žalované o odvolání proti rozhodnutí představenstva Nejvyšší správní soud výslovně potvrdil v bodu 11 téhož rozsudku: „*Pouze pro úplnost lze dodat, že zákon č. 360/2002 Sb. určuje i funkčně příslušný orgán, který může rozhodnutí vydaná představenstvem žalované přezkoumat [viz § 25 odst. 4 písm. f)].“*
50. Žalobce dále zpochybnil, že rozhodnutí o pozastavení autorizace nabylo právní moci. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutí o pozastavení autorizace bylo řádně doručeno žalobci, a to dne 5. 12. 2013, což je pro účely ověření, že toto rozhodnutí nabylo právní

moci, rozhodné. V řízení o pozastavení autorizace kromě žalobce nefiguroval žádný další účastník, jemuž by mělo být rozhodnutí doručováno. Za účastníka řízení nelze pokládat ani dozorčí radu, která k zahájení řízení o pozastavení autorizace pouze dala podnět jinému, funkčně příslušnému orgánu žalované, nevystupovala však v pozici navrhovatele ve smyslu § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu. Dozorčí radě nebylo třeba rozhodnutí o pozastavení autorizace doručit ani podle § 21 odst. 5 autorizačního zákona, neboť – jak již bylo vysvětleno – toto rozhodnutí nebylo (a ani nemělo být) vydáno v rámci disciplinárního řízení. Rozhodnutí o pozastavení autorizace je pravomocné.

51. Soud se dále zabýval námitkou podjatosti, kterou žalobce uplatnil ve vztahu k osobám, jež se podílely na vydání napadeného rozhodnutí.
52. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
53. Podle § 14 odst. 6 správního řádu *vyloučena je též ta úřední osoba, která se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni. Důvodem vyloučení není účast na úkonech před zahájením řízení nebo na výkonu kontroly prováděné podle zvláštního zákona.*
54. Žalobci nutno přisvědčit, že podpis stejné osoby pod napadeným rozhodnutím i pod prvostupňovým rozhodnutím zakládá pochybnost o tom, zda byly z projednávání a rozhodování věci vyloučeny úřední osoby, o nichž lze důvodně pochybovat o jejich nepodjatosti ve smyslu § 14 správního řádu. Soud tuto skutečnost ověřil ve správním spise a zjistil, že členové představenstva (jmenný seznam dostupný na <https://www.ckait.cz/predstavenstvo>), kteří o věci rozhodovali v prvním stupni, byli vyloučeni z hlasování, a to včetně předsedy žalované Ing. R. Š. Vyloučen byl rovněž Ing. J. L. B., který se účastnil úkonů v prvostupňovém řízení. Uvedené vyplývá z přílohy k usnesení shromáždění delegátů žalované ze dne 19. 10. 2024 *Vyloučení z hlasování o případě Ing. V., 19. 10. 2024*, která je součástí správního spisu. Rovněž počet delegátů, kteří dle usnesení rozhodovali o žalobcově odvolání, odpovídá podílu nevyloučených delegátů na celkovém počtu delegátů, kteří se zúčastnili shromáždění. Rozhodování o odvolání tak proběhlo bez účasti osob, které se účastnily prvoinstančního řízení, žalovaná tedy postupovala v souladu s § 14 odst. 6 správního řádu.
55. Samotné opatření napadeného rozhodnutí podpisem předsedy žalované, byť se jeví jako problematické, nepředstavuje vadu, pro niž by soud mohl toto rozhodnutí zrušit. Ustanovení § 14 odst. 1 požaduje vyloučení potenciálně podjaté osoby z úkonů v řízení, při jejichž provádění by tato osoba mohla výsledek řízení ovlivnit. Soud došel k závěru, že byli předseda žalované vyloučen z hlasování při projednávání odvolání žalobce, jeho následný podpis již přijatého rozhodnutí není úkonem, při němž by mohl ovlivnit výsledek řízení.
56. Soud neshledal důvodnými ani další dílčí námitky žalobce. Tvzení, že napadené rozhodnutí bylo fakticky připraveno předem, neboť s ohledem na jeho obsah a formu nebylo možné jej sestavit, projednat a schválit na místě, je ryze spekulativní. Ani žalobcem tvrzený postup by však soud do jisté míry nepokládal za vadu řízení. Rozhodování o odvolání žalobce probíhalo na základě listin, zahrnujících i žalobcova podání, které byly součástí správního spisu. Je zcela běžné, že popisná část rozhodnutí, která rekapituluje průběh řízení a líčí obsah podkladů rozhodnutí, je před samotným projednáním věci kolektivním orgánem již

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

připravena. S ohledem na procesní ekonomii, jíž je správní orgán též povinován, je takový postup účelný. Samotné rozhodnutí nadto nelze označit za obsáhlé. Sestává ze dvou stran textu a jeho významnou část tvoří shrnutí dosavadního průběhu řízení a obsahu odvolání. K odvolacím námitkám žalovaná vesměs uvedla, že se jimi věcně nezabývala, neboť obsahově nespádají do předmětu řízení. Dále toliko konstatovala, že představenstvo postupovalo v souladu se závazným právním názorem městského soudu a NSS a že se shromáždění delegátů s prvostupňovým rozhodnutím ztotožňuje. Projednat a schválit takovéto stručné odůvodnění na shromáždění delegátů bylo zcela nepochybně možné. Brojí-li dále žalobce proti projednávání disciplinárního provinění za účasti až 200 osob, nezbývá než zopakovat, že se v dané věci nejednalo o disciplinární řízení a že funkčně příslušné bylo shromáždění delegátů, jejichž počet je stanoven § 5 odst. 2 Organizačního řádu žalované na dvě stě.

57. První žalobní bod není důvodný.

58. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že až dne 18. 3. 2015 zjistil, že představenstvo žalované rozhodovalo na základě neúplného spisu, neboť mu nebyly předány zásadní dokumenty, jež žalobce v řízení předložil. Žalobce je z tohoto důvodu přesvědčen o naplnění podmínek stanovených § 100 odst. 1 správního řádu pro obnovu řízení ve věci pozastavení autorizace. S touto argumentací se žalovaná ve svých rozhodnutích řádně vypořádala a soud sdílí její právní názor, že v žalobcově případě nebyl dán důvod či důvody obnovy řízení.

59. Podle § 100 odst. 1 správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže*

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

60. Podle § 100 odst. 2 správního řádu *účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*

61. Účelem obnovy řízení je náprava skutkových nesprávností, ke kterým došlo proto, že zde byly skutečnosti či důkazy, které sice v době původního řízení existovaly, byly však účastníku řízení neznámé a účastník je nemohl v původním řízení uplatnit, popřípadě je zjištěno, že provedené důkazy byly důkazy nepravdivými. Pro právě projednávanou věc je podstatné, že za nové skutečnosti nebo důkazy je nutno považovat pouze takové, které existovaly již v době původního rozhodování, ale vyšly najevo až po ukončení původního řízení, předtím účastníku řízení nebyly známy, proto je nemohl v řízení uplatnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010 sp. zn. 6 As 39/2009, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011 sp. zn. 8 As 18/2010).

62. V prvé řadě soud považuje za vhodné upozornit na to, že v žádosti o obnovu řízení, která byla předmětem rozhodování představenstva žalované, žalobce tvrdil, že „na základě výzvy zmocněnce představenstva ČKAIT Ing. B. doložil a může dále doložit řadu důkazů o tom, že činnosti, pro které mu byla autorizace udělena, vykonává nepřetržitě od ukončení studia na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

vyšší škole, přičemž od roku 2007 tak činí jako zaměstnanec právnické osoby V. comp. s. r. o.“. Z tohoto tvrzení nelze dovodit, že u žalobce byl dán důvod obnovy řízení, neboť skutečnosti a důkazy, na které žalobce poukazoval, mu ze své povahy musely být známy již v době původního řízení o pozastavení autorizace, eventuálně je mohl uplatnit v odvolacím řízení.

63. V žalobě svou argumentaci vztahující se k důvodu obnovy řízení žalobce poněkud posunuje. I žalobní tvrzení se však míjí se zněním a smyslem ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu. Podstatou žalobního tvrzení je, že žalobcem předložené důkazy prokazující, že vykonával činnost, k níž mu byla udělena autorizace, nebyly učiněny součástí správního spisu a že se o této skutečnosti (o neúplnosti původního spisu) dozvěděl až po právní moci rozhodnutí o pozastavení autorizace. Tím však žalobce výslovně připouští, že důkazy, o jejichž uplatnění v obnoveném řízení usiluje, mu byly známy, a dokonce že je u žalované uplatnil. Takové tvrzení však nemůže zakládat důvod pro obnovu řízení.
64. Žalobce si nepochybně byl vědom, že rozhodnutí o pozastavení autorizace je pro něj nepříznivé, respektive že zasahuje do jeho subjektivních práv. Pokud s tímto rozhodnutím nesouhlasil a domníval se, že je nesprávné, neboť nekoresponduje se skutkovým stavem a s jím prokazovanými skutečnostmi, nic mu nebránilo, aby proti takovému rozhodnutí brojil řádným opravným prostředkem, eventuálně (s ohledem na chybné poučení) správní žalobou. V odvolacím řízení by pak byly předmětem přezkumu i podklady rozhodnutí a jejich případné nedostatky by mohly být odhaleny. Stejně platí i pro žalobcem namítané vady v procesním postupu žalované před vydáním rozhodnutí o pozastavení autorizace. Žalobce však proti rozhodnutí o pozastavení autorizace nepodal odvolání ani žalobu. Za takové situace nemůže poté, co toto rozhodnutí nabylo právní moci, poukazovat na sice uplatněné, avšak (údajně) nezohledněné důkazy a jiné vady řízení a domáhat se nápravy cestou obnovy řízení. Soud se proto ztotožnil s žalovanou, že v žalobcově případě nebyly splněny zákonné podmínky pro obnovení řízení ve věci pozastavení autorizace žalobci.
65. Druhý žalobní bod není důvodný.
66. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaná nedodržela pokyny vyjádřené městským soudem v rozsudku č. j. 11 Ad 15/2020-57 a Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 9 As 194/2021-40. Soud se tedy dále zabýval tím, zda žalovaná respektovala závazný právní názor soudů.
67. V rozsudku č. j. 11 Ad 15/2020-57 městský soud zrušil první rozhodnutí Shromáždění pro nepřezkoumatelnost. Soud žalované vytkl, že své rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení odůvodnila opožděným podáním žádosti – po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty, aniž by uvedla, od jaké skutečnosti se odvíjí běh této lhůty, tj. kdy počala běžet a kdy mělo dojít k jejímu uplynutí. Soud žalované dále uložil, aby se zabývala odvolací námitkou týkající se porušení § 37 odst. 3 správního řádu.
68. Protože se žalovaná v návaznosti na zrušující rozsudek č. j. 11 Ad 15/2020-5, potvrzený rozsudkem NSS č. j. 9 As 194/2021-40, rozhodla zrušit první rozhodnutí představenstva a následně vydala rozhodnutí nové, zkoumal soud, zda nynější prvostupňové rozhodnutí vyhovělo pokynům, které soudy žalované uložily. Nejprve se soud zaměřil na povinnost žalované konkretizovat odůvodnění týkající se běhu tříměsíční subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení.
69. V prvostupňovém rozhodnutí žalovaná uvedla: „*Rozhodnutí představenstva ČKAIT ze dne 21.11.2013, č. R1305-4 bylo Ing. L. V. doručeno 6.12. 2013. Subjektivní lhůta počala běžet*

nejpozději den následující po doručení rozhodnutí o pozastavení autorizace, tj. dne 7.12.2013 a uplynula dnem 7.3.2014. I v případě, že by lhůta pro podání žádosti měla v důsledku vadného poučení začít běžet až od okamžiku nabytí právní moci ve smyslu ust. §68 odst. 5 správního řádu – tedy po uplynutí 90 dní ode dne oznámení rozhodnutí, jež obsahuje nesprávné poučení – musela by subjektivní lhůta uplynout nejpozději 7.6. 2014. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o obnovu řízení podal Ing. L. V. dne 20.10. 2014 byla tato žádost posouzena jako opožděná – tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty 3 měsíců od okamžiku, kdy se Ing. L. V. dozvěděl o důvodu obnovy a již z tohoto důvodu bylo třeba žádost Ing. L. V. zamítnout.“.

V této souvislosti je třeba zdůraznit skutečnost, že důvody žádosti o povolení obnovy řízení ze dne 13.10. 2014 opřel Ing. L. V. o tvrzení že "na základě výzvy zmocněnce představenstva ČKAIT Ing. B. doložil a může doložit řadu důkazů o tom, že činnosti, pro které mu byla autorizace udělena, vykonává nepřetržitě od ukončení studia na vysoké škole, přičemž od roku 2007 tak činí jako zaměstnanec právnické osoby V. comp. s.r.o." Toto tvrzení Ing. L. V. jednoznačně svědčí tomu, že tato skutečnost byla nepochybně známa Ing. L. V. již v době oznámení rozhodnutí představenstva ČKAIT ze dne 21. 11. 2013, č. R1305-4 o pozastavení autorizace a ve vztahu k těmto tvrzeným skutečnostem došlo k marnému uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty stanovené v ust. 100 odst. 2 věta první správního řádu.“

70. Na základě citované pasáže prvostupňového rozhodnutí lze konstatovat, že žalovaná specifikovala, jaká data považovala za rozhodná pro učinění závěru o opožděnosti žádosti o obnovu řízení. Na tomto místě je třeba poznamenat, že žalobce v nyní projednávané žalobě tuto část odůvodnění věcně již nijak nerozporuje. Proto spíše jen pro úplnost se soud zabýval tím, zda lze aprobovat žalovanou zvolené řešení při určení běhu subjektivní tříměsíční lhůty k podání žádosti o obnovu řízení.
71. Podle § 100 odst. 2 věty první správního řádu *účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoli správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí.*
72. V právě projednávaném případě žalobce sám nepřinesl vlastní tvrzení relevantní pro určení počátku běhu subjektivní lhůty k podání žádosti o obnovu řízení:
73. V *Podnětu k zrušení rozhodnutí představenstva ČKAIT č.R1305-4* ze dne 13. 10. 2014, které bylo žalovanou s výslovným souhlasem žalobce považováno za žádost o obnovu řízení, žalobce poukazoval na to, že předložil řadu důkazů a může předložit i další důkazy zpochybňující výrok tohoto rozhodnutí. Nijak nespecifikoval, kdy se dozvěděl o tvrzeném důvodu řízení. Svá tvrzení nedoplnil ani v rámci sdělení ze dne 30. 10. 2014, kterým vyjádřil souhlas s tím, aby byl jeho podnět považován za žádost o obnovu řízení, ani posléze.
74. Stejně tak v žalobě proti prvnímu rozhodnutí představenstva, která byla žalovanou po postoupení považována za odvolání, žalobce neuvedl žádný konkrétní den, kdy se měl dozvědět o nových skutečnostech či důkazech.
75. V žalobě proti prvnímu rozhodnutí Shromáždění (jež bylo soudem následně zrušeno) žalobce poukázal na možnost nahlédnout do spisu dne 2. 7. 2014 a následně až dne 26. 1. 2015, kdy spis byl podstatně obsáhlejší, než listiny, které mu byly předloženy v červenci 2014. První z uvedených dat, i kdyby se vztahovalo ke skutečnému důvodu obnovy řízení, by neodůvodňovalo závěr o včasnosti žádosti o obnovu řízení podané dne 17. 10. 2014, druhé z uvedených dat zase nepředchází dnu podání žádosti, a nemůže tak být pro její posuzování relevantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

76. V odvolání proti nyní předmětnému prvostupňovému rozhodnutí, v němž již byl běh subjektivní lhůty konkretizován, žalobce ve vztahu k otázce včasnosti jím podané žádosti uvedl: „Po celou dobu se ČKAIT především zabývá tím, zda byl návrh na obnovu řízení podán ve správných lhůtách, především v tříměsíční subjektivní lhůtě. Avšak žádné šetření v tomto směru nečiní. Rozhodnutí ze dne 18.4.2024 nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a proto i právní hodnocení stavu je nesprávné.“ Žádné skutečnosti, které by byly rozhodné pro určení počátku běhu subjektivní lhůty k podání žádosti o obnovu řízení, žalobce neuvedl.
77. V právě projednávané žalobě žalobce uvádí, že se o důvodu obnovy řízení dozvěděl dne 18. 3. 2015.
78. Soud pokládá za vhodné zdůraznit, že žalobce v průběhu všech řízení, která byla v dané věci vedena, setrvává na stejném důvodu obnovy řízení, tedy že disponuje důkazy, které rozporují závěr žalované, že žalobce nevykonával po dobu delší pěti let činnost v oboru pozemního stavitelství. Nikdy však netvrdil, že mu tyto důkazy byly dříve neznámé, ale naopak setrval tvrdí, že je uplatnil, ale žalovaná z nich nevycházela. Žalobce tedy napadá rozhodnutí o pozastavení autorizace co do jeho závěrů ve vztahu k podkladům a do jemu předcházejícího řízení. Konstantně brojí proti rozhodnutí o pozastavení autorizace z důvodů, které buď již uplatnil, eventuálně které mohl uplatnit v řízení o odvolání proti rozhodnutí o pozastavení autorizace, pokud by ovšem takové odvolání podal. Žalobcem (značně nejednotně) uváděná data, kdy se mohl seznámit s podklady rozhodnutí o pozastavení autorizace, nemohou vést k závěru o přípustnosti jeho žádosti o obnovu řízení. Tím spíše pak ta z nich, která následují po dni podání žádosti o obnovu řízení, nemohou odůvodňovat včasnost této žádosti.
79. Soud nadto uvádí, že postup žalované má oporu v judikatuře:
80. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002-75 „V dané věci tyto zákonem stanovené podmínky naplněny nebyly, neboť žalobce doložil stavebním úřadem požadované doklady, z nichž dovozuje nové skutečnosti, v průběhu odvolacího řízení, což vyplývá jak z předložených správních spisů, tak i z žalobcových tvrzení uvedených v žalobě. Nemůže se tedy jednat o nové skutečnosti nebo důkazy, které žalobce v původním řízení neznal nebo které bez své viny nemohl uplatnit. Z uvedeného je nutno učinit závěr, že v dané věci nebyla splněna základní podmínka pro povolení obnovy řízení obsažená v ustanovení [§ 62 odst. 1 písm. a\) spr. ř.](#), tj. existence nových skutečností nebo důkazů, které nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení. Soud se proto již nemusel zabývat splněním další zákonné podmínky, tj. zda nové skutečnosti nebo důkazy mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí. [...]
- Pokud jde o námitku týkající se dodržení lhůty k podání návrhu na obnovu řízení, obecně je nutno uvést, že v návrhu na povolení obnovy řízení musí návrhovátelem uvést, kdy se dozvěděl o důvodech obnovy, případně kdy rozhodnutí vydané v řízení, které má být obnoveno, nabylo právní moci. Třebaže žalobce ani v jednom z návrhů na povolení obnovy řízení tuto skutečnost neuvedl, z obsahu předložených správních spisů soud zjistil, že rozhodnutí vydané v řízení, které má být obnoveno, bylo žalobci doručeno dne 2. 11. 1999. Tímto dnem začala žalobci běžet subjektivní lhůta tří měsíců pro podání návrhu na obnovu řízení, která je nepřekročitelná, protože její zmeškání nelze prominout. Žalobce tuto lhůtu nedodržel, protože svůj návrh podal u Okresního úřadu v Blansku - referátu regionálního rozvoje, tedy u správního orgánu, který ve věci rozhodl v posledním stupni, až dne 25. 2. 2000.“*

81. Pro úplnost soud uvádí, že znění příslušných ustanovení správního řádu (zejm. § 62 odst. 1 a § 63 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb.), která byla předmětem výkladu v právě citovaném rozhodnutí NSS, byla obsahově totožná jako znění § 100 správního řádu, které je rozhodné pro právě řešený případ.
82. S ohledem na uvedené došel soud k závěru, že pokud žalovaná navázala počátek běhu subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení na den doručení rozhodnutí o pozastavení autorizace žalobci a konstatovala opožděnost žádosti, lze tento dílčí závěr potvrdit. Soud musí pouze korigovat odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v tom směru, že pro účely posouzení, zda žalobce podal svou žádost v průběhu k tomu určené zákonné lhůty, není rozhodné datum, kdy byla žádost doručena žalované (20. 10. 2014), ale den, kdy žalobce předal podání doručovateli, tj. dle doručanky založené ve správním spisu 17. 10. 2014. Taktéž den doručení rozhodnutí o pozastavení autorizace žalobci žalovanou je označen nesprávně, neboť dle doručanky založené ve správním spisu jím byl den 5. 12. 2013, nikoli den 6. 12. 2013 (tohoto dne byla žalované vrácena doručenka). Tyto dílčí nedostatky odůvodnění však nemohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť tříměsíční lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení byla překročena o několik měsíců.
83. Soud se dále zabýval tím, zda se žalovaná vypořádala s námitkou žalobce, že nebyl vyzván k odstranění nedostatků žádosti podle § 37 odst. 3 správního řádu.
84. V první řadě nutno podotknout, že žalovaná přistoupila ke zrušení druhého rozhodnutí představenstva a bylo vydáno nové prvostupňové rozhodnutí, nelze tak již v pravém smyslu hovořit o povinnosti prvoinstančního orgánu žalované vypořádat odvolací námitku. Přesto žalovaná v nynějším prvostupňovém rozhodnutí odůvodnila, proč nepostupovala podle § 37 odst. 3 správního řádu a nevyzvala žalobce k doplnění žádosti, když uvedla, že *„žádost o povolení obnovy ze dne 13.10. 2014 nebyla stižena vadami, které by bylo třeba odstraňovat postupem podle ust. §37 odst. 3 správního řádu. Pro řízení o obnově řízení platí, že účastník, který se obnovy řízení domáhá má povinnost tvrdit a dokládat skutečnosti, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování (viz. rozsudek NSS ze dne 24.5. 2017 č.j. 6As 296/2016). Ze podání Ing. L. V. ze dne 13.10 2014 ve spojení s podáním ze dne 30.10.2014 je jednoznačně seznatelné čeho se Ing. L. V. domáhá, z jakých důvodů, a jaké důkazy mají být pro obnovu řízení provedeny. Za této situace byla žádost Ing. L. V. o obnovu řízení projednatelná a představenstvo ČKAIT při svém rozhodování rozhodovala na základě skutečností tvrzených Ing. L. V., které výslovně označil za důvody obnovy.“*
85. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce svou námitku zopakoval a uvedl: *„Jestliže v podnětu k obnově/přezkumu řízení žalobce uvedl, že disponuje řadou dalších důkazů, včetně důkazů nových, které nemohl uplatnit v původním řízení, o tom, že činnost, pro níž mu byla autorizace udělena, vykonával, pak bylo zákonnou povinností žalované žalobce vyzvat k předložení takových důkazů. Žalovaná tuto zákonnou povinnost nesplnila, podnět k obnově řízení odmítla, a to přesto, že si byla dobře vědoma nezákonnosti původního rozhodnutí o pozastavení autorizace žalobci. Stejně tak žalovaná postupovala v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, které správnímu orgánu ukládá postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tuto zákonnou povinnost žalovaná nesplnila ani v původním rozhodnutí o pozastavení autorizace ani v odvoláním napadeném Rozhodnutí o nepřipuštění obnovy řízení.“*
86. V napadeném rozhodnutí se shromáždění delegátů v otázce absence povinnosti vyzvat žalobce k odstranění nedostatků žádosti s představenstvem ztotožnilo a odkázalo na bod 19

a 20 prvostupňového rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že žalobce ve své námitce toliko zopakoval, co již namítal dříve, a že v prvostupňovém rozhodnutí byla tato otázka řádně zodpovězena, je dle soudu odkaz žalované na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dostatečný a nezpůsobuje vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 212/2006-76 ze dne 19. 2. 2008). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Stejně jako soud, tak i správní orgán rozhodující ve druhém stupni může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, jehož rozhodnutí přezkoumává a s nímž se ztotožňuje (srov. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Lze tedy konstatovat, že žalovaná dostala závaznému právnímu názoru městského soudu a NSS, neboť vysvětlila, proč nebyla povinna vyzvat žalobce k odstranění vad žádosti o obnovu řízení.

87. Soud se s odůvodněním žalované ztotožňuje i po věcné stránce. Žalobcova žádost o obnovu řízení nebyla stížena vadami, které by bylo nutno odstraňovat postupem upraveným v § 37 odst. 3 správního řádu.
88. Podle rozsudku NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 296/2016 – 65: *„Pro obnovu řízení na žádost účastníka řízení zároveň platí, že povinnost tvrdit a dokládat skutečnosti, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, má žadatel o obnovu řízení. V tomto řízení je povinností žadatele o povolení obnovy prezentovat skutečnosti a důkazy, které relevantním způsobem zpochybňují závěry, k nimž došel správní orgán při svém dřívějším rozhodování. Jedná se totiž o mimořádný opravný prostředek, který umožňuje nápravu nesprávných skutkových zjištění v již pravomocně skončeném řízení.“*
89. Bylo tedy povinností žalobce, aby sám, tj. aniž by k tomu byl vyzván žalovanou, předložil důkazy, kterých se ve své žádosti dovolával. V daném případě žádost žalobce o obnovu řízení měla veškeré náležitosti a byla projednatelná, neboť z ní bylo možné seznat, jaké konkrétní důvody obnovy žalobce uplatňuje. Tyto důvody žalovaná také posoudila z hlediska včasnosti jejich uplatnění a v napadeném rozhodnutí právem dovodila, že žalobce je uplatnil v rozporu s ust. § 100 odst. 2 věty první správního řádu až po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty.
90. Žalovaná respektovala závazný právní názor vyslovený v rozsudku městského soudu č. j. 11 Ad 15/2020-5 a rozsudku NSS č. j. 9 As 194/2021-40. Třetí žalobní bod není důvodný.

Závěr a náklady řízení

91. Soud ze shora uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
92. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto soud II. výrokem rozhodl, že na náhradu nákladů řízení nemá právo. Žalovaná byla ve věci plně úspěšná, avšak nevznikly jí žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti. Proto jí soud jejich náhradu III. výrokem nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. října 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.